

Dosar nr.

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BRAȘOV
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA Nr.

Sedința publică de la
Completul compus din:
PREȘEDINTE
Judecător
Judecător
Grefier

Pe rol fiind soluționarea recursului formulat de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice împotriva sentinței civile nr. din , pronunțată de Tribunalul - secția comercială și de contencios administrativ în dosarul nr. , având ca obiect „anulare act administrativ”.

La apelul nominal făcut în ședința publică, la pronunțare, se constată lipsa părților.
Procedura legal îndeplinită.

Dezbaterile în cauza de față, au avut loc în ședința publică din data de 20 septembrie 2011, când părțile prezente au pus concluzii în sensul celor consemnate în încheierea de ședință din aceea zi, ce face parte integrantă din prezenta decizie, iar instanța în baza art.146 Cod procedură civilă pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise, potrivit art.260 alin.1 Cod procedură civilă a amânat pronunțarea la data de 27 septembrie 2011, apoi având nevoie de mai mult timp pentru data de 4 octombrie 2011, apoi la 11 octombrie 2011, apoi la data de 13 octombrie 2011, apoi pentru imposibilitatea constituirii completului la data de 18 octombrie 2011.

CURTEA,

Prin sentința civilă nr. din , pronunțată de Tribunalul Brașov - secția comercială și de contencios administrativ în dosarul nr. , s-a admis contestația formulată și precizată de contestatoarea SC în contradictoriu cu intimata Direcția Generală A Finanțelor Publice Brașov și în consecință:

A anulat Raportul de inspecție fiscală nr. , Decizia de impunere nr.) și Decizia de soluționare a contestației nr. , toate emise de intimata DGFP .

Intimata a fost obligată să emită decizie de rambursare către contestatoare pentru suma de lei prevăzută în decontul de TVA aferentă lunii februarie 2009 și suma de lei prevăzută în decontul de TVA aferentă lunii martie 2009.

Intimata a fost obligată să plătească contestatoarei suma de lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța aceeași soluție, instanța de fond a reținut următoarele considerente:
În baza Raportului de inspecție fiscală nr. , prin Decizia de impunere nr. (f.18-20 vol.I) s-a respins contestației SC .

SRL la rambursare suma de lei reprezentând TVA colectat suplimentar.
Contestația administrativă formulată de contestatoare a fost respinsă prin Decizia nr. (f.9.17 vol.I), motiv pentru care s-a formulat prezenta acțiune.

În fapt, în lunile februarie și martie 2009, contestatoarea a achiziționat servicii de construcții, reamenajare și demolare imobile cu destinație industrială situate în localitatea sti de cheltuieli ce au fost înregistrate în contul 628.32 „Alte servicii executate de terți -lucrări

Intimata Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov susține că până la data încheierii verificării SC _____ nu a facturat și nici nu a încasat contravaloarea serviciilor achiziționate în numele SC _____ SRL și că în urma cercetării la fața locului echipa de inspecție fiscală a constatat că lucrările au fost efectuate în baza autorizațiilor nr. _____, nr. _____ și nr. _____, i că sunt efectuate atât în spații libere cât și în hale închiriate de societăți din cadrul grupului _____.

Instanța de fond a reținut în cauză următoarele dispoziții legale din Codul fiscal:

ART. 145 –Sfera de aplicare a dreptului de deducere

(1) Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei.

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;

ART. 146 –Condiții de exercitare a dreptului de deducere

(1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său de către o persoană impozabilă, să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155.

ART. 155 –Facturarea:

(1) Persoana impozabilă care efectuează o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, alta decât o livrare/prestare fără drept de deducere a taxei, conform art. 141 alin. (1) și (2), trebuie să emită o factură către fiecare beneficiar, cel târziu până în cea de-a 15-a zi a lunii următoare celei în care ia naștere faptul generator al taxei, cu excepția cazului în care factura a fost deja emisă. De asemenea, persoana impozabilă trebuie să emită o factură către fiecare beneficiar pentru suma avansurilor încasate în legătură cu o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, cel târziu până în cea de-a 15-a zi a lunii următoare celei în care a încasat avansurile, cu excepția cazului în care factura a fost deja emisă.

ART. 153 –Înregistrarea persoanelor impozabile în scopuri de TVA

(1) Persoana impozabilă care are sediul activității economice în România și realizează sau intenționează să realizeze o activitate economică ce implică operațiuni taxabile și/sau scutite de taxa pe valoarea adăugată cu drept de deducere trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA la organul fiscal competent.

Punctul 66 alin.2 din Normele metodologice de aplicare a art.153 alin.1 din Codul fiscal, aprobate prin HG nr.44/2004 cu modificările ulterioare:

(2) În aplicarea art. 153 alin. (1) din Codul fiscal, activitatea economică se consideră ca fiind începută din momentul în care o persoană intenționează să efectueze o astfel de activitate. Intenția persoanei trebuie apreciată în baza elementelor obiective, de exemplu, faptul că aceasta începe să angajeze costuri și/sau să facă investiții pregătitoare necesare inițierii unei activități economice.

Instanța de fond a reținut ca fiind relevantă decizia Curții Europene de Justiție în cazul C-110/1994 (INZO) conform căreia chiar și prima cheltuială de investiție în scopul unei activități poate fi considerată activitate economică în sensul art.4 din Directiva a 6-a (în prezent art.9 din Directiva 112/2006/CE) și în acest context autoritățile fiscale trebuie să țină cont de intenția declarată a persoanei de a desfășura activități ce vor face subiectul taxei pe valoare adăugată.

Un alt caz relevant este Cazul Ghent Coal Terminal NV C37/1995, potrivit căruia art.17 din Directiva a 6-a, echivalentul art.145 din Codul fiscal, trebuie interpretat în sensul în care trebuie să i se permită unei persoane impozabile ce acționează ca atare, să deducă taxa pe valoare adăugată plătită pentru bunuri care i-au fost livrate sau pentru servicii care i-au fost prestate în scopul realizării lucrărilor de investiție și pentru care a intenționat să le folosească în cadrul operațiunilor taxabile. Dreptul de deducere rămâne dobândit când, din motive de circumstanță ce nu depinde de voința sa, persoana impozabilă nu s-a folosit niciodată de bunurile și serviciile achiziționate în scopul realizării de operațiuni taxabile.

În cauză, instanța de fond a reținut că organele fiscale nu au ținut cont de intenția declarată a societății SC SRL cu privire la serviciile de construcții, reamenajare și demolare imobile cu destinație industrială situate în localitatea , aferente lunilor februarie și martie 2009.

Astfel, din Raportul de expertiză tehnică contabilă nr. vol.II) întocmit de către expertul contabil , instanța de fond a reținut că societatea contestatoare își putea exercita dreptul de deducere a taxei pe valoare adăugată pentru bunurile și serviciile achiziționate în scopul obținerii de venituri taxabile, așa cum rezultă din prevederile Secțiunii 2.1 din Contractul de vânzare-cumpărare . S-a reținut că tranzacția de vânzare-cumpărare s-a efectuat sub condiția construcției, reamenajării și demolării parțiale a imobilului vândut, fapt pentru care s-a prevăzut în mod distinct o contravaloare a prestației, stipulate la Secțiunea 2.1 a contractului.

Expertul arată că față de suma de lei calculată de către echipa de inspecție fiscală, conform expertizei contabile suma cu drept de rambursare este de lei. În concluzie, opinia expertului este în sensul că societatea contestatoare avea dreptul legal de exercitare a dreptului de deducere integrală a taxei pe valoare adăugată, cuprinsă în deconturile de taxă pe valoare adăugată, aferente lunilor februarie 2009 și martie 2009, deoarece serviciile contractate au fost destinate utilizării lor în folosul operațiunilor sale taxabile, serviciile au fost prestate de către o altă persoană impozabilă și evidențiate în factura fiscală, care cuprinde toate informațiile prevăzute de lege, iar solicitarea rambursării s-a efectuat în termenul general de prescripție de 5 ani.

Pentru toate aceste considerente de fapt și de drept și în temeiul art.18 din Legea nr.554/2004, a fost admisă acțiunea formulată de contestatoarea SC , conform celor din dispozitivul de mai jos.

În temeiul art.274 Cod procedură civilă, a fost obligată intimata la plata cheltuielilor de judecată avansate în cauză de contestatoare, constând în taxa de timbru, timbru judiciar și onorariu de expert.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs, în termen legal, pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov solicitând admiterea recursului, modificarea sentinței atacate în sensul respingerii acțiunii.

În motivare recurenta a arătat că instanța de fond a apreciat greșit că organele fiscale nu au ținut cont de intenția reclamantei cu privire la serviciile de construcții, reamenajare, demolare imobile, cu destinație industrială situate în Râșnov, str.Câmpului nr.1A aferente lunilor ianuarie – martie 2009.

Recurenta a precizat că inspecția fiscală a avut drept scop verificarea modului de constituire și înregistrare a TVA la SC în vederea rambursării soldului sumei negative a TVA.

Organul de inspecție fiscală a efectuat o cercetare la fața locului finalizată prin procesul verbal nr . Din acest proces verbal rezultă că:

„În data de 08.05.2009 echipa de inspecție fiscală s-a deplasat la locurile indicate de agentul economic unde s-au efectuat lucrări de reamenajare, demolare și reabilitare a unor spații aflate în proprietatea SC SRL. Lucrările au fost executate în baza autorizațiilor emise de Primăria nr. nr. , nr.

În conformitate cu autorizațiile de construire enumerate mai sus lucrările au fost executate asupra unor părți de imobil cu nr. care nu se regăsesc în contractul de închiriere nr. încheiat lit.D între contribuabilul verificat și SC

Persoana desemnata de către contribuabil d-nul a prezentat succint lucrările efectuate asupra spațiilor menționate mai sus în autorizațiile de reamenajare constând în schimbare (înlocuirea) instalațiilor de alimentare cu gaz și curent electric precum și instalarea de sisteme de încălzire cu gaz și sisteme de detecție a fumului. Contribuabilul a mai efectuat și lucrări de înlocuire a pereților exteriori cu panouri sandwich și refacerea

pardoselelor, construirea unor spații cu destinație administrativă în cadrul construcțiilor deja existente.

Menționăm faptul că lucrările au fost efectuate atât în spații libere cât și în hala închiriată de firme din grupul „...”

Recurenta a susținut că intimata și-a argumentat contestația susținând că a încheiat un contract de vânzare-cumpărare cu SC ... SRL, contract în baza căruia s-a obligat să reamenajeze complet construcțiile industriale pe cheltuiala sa.

Recurenta a precizat că din motivele invocate de intimată ar rezulta faptul că acele cheltuieli efectuate vor fi recuperate de la proprietarul imobilului, în baza contractului de vânzare-cumpărare încheiat.

Recurenta a menționat că deși termenul de realizare al lucrărilor s-a depășit cu 6 luni, intimata SC ... SRL nu a prezentat nici în faza de control și nici în cea de contestare procesele verbale de recepție a lucrărilor (parțiale sau finalizate), faptul că nu a facturat și nu a încasat contravaloarea serviciilor achiziționate în numele SC ... SRL, proprietarul spațiilor amenajate.

Recurenta a învederat că în speță sunt aplicabile prevederile art.145 alin.2 lit.a din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, potrivit cărora dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată este condiționat de utilizarea serviciilor achiziționate în folosul operațiunilor taxabile ale persoanei impozabile, iar pentru exercitarea dreptului de deducere a TVA trebuie ca serviciile să fie prestate în interesul său. Așadar justificarea serviciilor ca fiind destinate operațiunilor sale taxabile revine persoanei impozabile din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată care a achiziționat serviciile respective.

Recurenta a apreciat că din documentele existente la dosar rezultă faptul că investițiile s-au realizat pe cheltuiala ... SRL, pe un spațiu care nu aparține acesteia, reexistând un contract de închiriere aferent acestuia. Intimata SC ... SRL nu a prezentat procese verbale de recepție a lucrărilor, nu a facturat și nu a încasat contravaloarea serviciilor realizate în numele SC ... SRL astfel că organul de inspecție fiscală în mod corect a respins deducerea TVA aferentă acestora, în temeiul dispozițiilor art.145 alin.2 lit.a, alin.5 lit.a și art.146 alin.1 lit.a din Legea nr.571/2003.

Examinând cauza prin prisma motivelor invocate și a dispozițiilor art.304¹ Cod procedură civilă, instanța de control judiciar constată că recursul promovat împotriva sentinței civile nr. ... a Tribunalului Brașov este nefondat.

Instanța de fond a stabilit în mod corect starea de fapt dedusă judecății pe baza probelor administrate, respectiv a înscrisurilor depuse de părți și a expertizei tehnice contabile efectuate.

Problema care se pune este aceea a dreptului intimătei reclamante de a deduce TVA cuprinsă în deconturile aferente lunilor februarie - martie 2009. În această perioadă intimata reclamantă a realizat servicii de construire, reamenajare și demolare la imobile cu destinație industrială, situate în localitatea ... Este imobilele au fost vândute de intimata reclamantă ... SRL sub condiția construcției, reamenajării și demolării parțiale a imobilului vândut. Pentru aceste servicii s-a prevăzut în mod distinct contravaloarea prestației. În aceste împrejurări nu se poate aprecia că intenția a fost ca vânzarea să vizeze imobilele în faza reamenajată, astfel cum încearcă să acrediteze ideea organelor fiscale.

Astfel, în speță sunt aplicabile prevederile art. 145 și art. 146 din Codul fiscal, care reglementează dreptul de deducere și condițiile în care acesta se realizează.

Analizând atât contractul de vânzare-cumpărare cât și concluziile raportului de expertiză efectuat în cauză, Curtea constată că instanța de fond în mod corect a reținut că reclamanta are dreptul la rambursarea TVA aferent lunilor februarie și martie 2010 și a dispus anularea actelor administrativ-fiscale contestate.

Pentru aceste considerente, Curtea va respinge, în temeiul art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă, recursul declarat de recurenta Direcția Generală a Finanțelor Publice împotriva sentinței civile nr. ... Tribunalului ...

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Respinge recursul declarat de recurenta Direcția Generală a Finanțelor Publice în v. împotriva sentinței civile nr. 2011, pronunțată de Tribunalul Brașov – secția comercială și de contencios administrativ, în dosarul nr.

Fără cheltuieli de judecată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică, astăzi

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Grefier,